

ikke hører, inden ægteskabets indgåelse skal afgive erklæring om, i hvilken tro børn i ægteskabet skal opdrages, ikke er optaget i den nye lov (nr. 256) om ægteskabs indgåelse og opløsning af 4. juni 1969. Ved samme lovs § 65 ophæves bestemmelserne i § 9, 2.-3. pkt., i lov af 13. april 1851. om ægteskab uden for folkekirken, hvorefter der i visse tilfælde kræves samtykke fra kirkeministeriet til ændring af sådanne erklæringer, således at spørgsmålet om børnenes religiøse opdragelse også i tilfælde, hvor der tidligere er afgivet erklæring herom, fremtidig vil være et forældremyndigheds-anliggende ligesom andre opdragelsesspørgsmål.

Forslaget tilsigter at bringe menighedsrådslovens regler i overensstemmelse hermed.

Til nr. 2.

Ved lov nr. 207 af 12. april 1949 om ændringer i lov nr. 280 af 30. juni 1922 om menighedsråd blev der tilvejebragt hjemmel for, at menighedsrådene udover de fornødne beløb til almindelige administrationsudgifter kunne anvende et beløb af indtil 500 kr. årlig til stedlige, kirkelige formål. Beløbet blev ved lov nr. 146 af 29. april 1955 forhøjet til 800 kr., eller, når forholdene taler for det, indtil 2.000 kr. Samtidig bestemtes det, at der inden for de anførte maksimumsbeløb kunne ydes bidrag også til „formål, der vedrører stiftet som helhed“. De nævnte maksimumsbeløb blev senere ved lov nr. 113 af 15. april 1964 forhøjet til henholdsvis 2.000 kr. og 5.000 kr. og sidst ved lov nr. 224 af 3. juni 1967 til henholdsvis 3.000 kr. og 10.000 kr.

Om retningslinjerne for anvendelsen af dette såkaldte rådighedsbeløb er der givet nærmere vejledning i de af kirkeministeriet udsendte cirkulærer af 7. maj 1949 og 30. marts 1950 og ligeledes i de i anledning af de senere stedfundne ændringer af beløbsrammerne udsendte cirkulærer af 29. juni 1955, 15. maj 1964 og 30. juni 1967. I disse cirkulærer og i en række skrivelser fra ministeriet er der som anvendelsesmuligheder for rådighedsbeløbet særlig peget på sådanne lokale kirkelige opgaver, som det er nærliggende, at præsten og menighedsrådet i forening søger gennemført, og som går ud på at samle sognets beboere om kirkens gudstjenester m. m. I overensstemmelse hermed har rådighedsbeløbet fortrinsvis fundet anvendelse til afholdelse af udgifter til befordring af gamle og svage til gudstjeneste i sogne med meget store afstande, indkaldelse af fremmede talere til gudstjenester eller møder i kirken, udsendelse af indbydelser til familiegudstjenester, opførelser af kirkespil og afholdelse af koncerter i kirken, udgivelse af sognets kirkeblad, anskaffelse af publika-

tioner til uddeling ved barkedåb, konfirmation og vielse, anskaffelse af bibler til uddeling til brudepar, anskaffelse af eksemplarer af salmebogen, det nye testamente eller biblen til uddeling til konfirmander, udgivelse af jubilæumsskrift vedrørende kirken m. m. I øvrigt er det i de nævnte cirkulærer understreget, at der ved dispositioner over rådighedsbeløbet må lægges vægt på, at de lokale kirkelige udgifter i det hele begrænses så meget som muligt, og at de formål, der støttes med hjemmel i den her omhandlede bestemmelse — da det drejer sig om midler, der tilvejebringes ved ydelser fra samtlige skattepligtige medlemmer af folkekirken inden for vedkommende ligningsområde — ikke er af en sådan art, at man favoriserer enkelte kirkelige retninger eller grupper, men derimod af mere almindelig interesse for menigheden og for det kirkelige livs trivsel som helhed inden for menighedsrådsdistriktet, og ikke specielt hører til de opgaver, som naturligt bør henhøre under det frivillige kirkelige arbejde.

I de senere år er der fra menighedsrådenes side jævnlige givet udtryk for ønske om, at anvendelsesområdet for rådighedsbeløbet må blive udvidet, således at menighedsrådene sættes i stand til at støtte flere opgaver end hidtil af rådighedsbeløbet. Spørgsmålet om ændring af den gældende lovbestemmelse, blev på denne baggrund taget op til forlods behandling af den af kirkeministeriet i 1964 nedsatte kommission vedrørende folkekirkens organisation (strukturkommissionen), der i en i 1966 afgivet betænkning (nr. 411/1966) har fremsat forslag om, at der gennem en lovændring åbnes adgang til en videre anvendelse af rådighedsbeløbet. Kommissionen har i denne forbindelse overvejet, om man ikke i det hele — under hensyn til menighedsrådenes demokratiske sammensætning — burde overlade til rådene selv at træffe bestemmelse om, hvad der måtte anses for det enkelte sted at være en kirkelig opgave. Kommissionen fandt imidlertid, at et så vidtgående skridt ville være et afgørende brud med et på gode reale grunde hvilende, hidtidigt princip for lovgivning om menighedsrådenes økonomiske beføjelser, og derfor ikke ville kunne komme på tale. Under henvisning til, at det må anses for udelukket i lovgivningen nærmere at specificere de opgaver, som skal kunne finansieres over rådighedsbeløbet, indstillede kommissionen herefter, at grænserne for rådighedsbeløbets anvendelse fremdeles fastsættes administrativt, og at grænserne som hidtil trækkes ret snævert, men således at der åbnes mulighed for en gradvis udvidelse af rammerne, efterhånden som behovene herfor gør sig gældende.